22/11/2021

Η τελευταία μέρα του Αγίου Ιακώβου

/ Επικαιρότητα

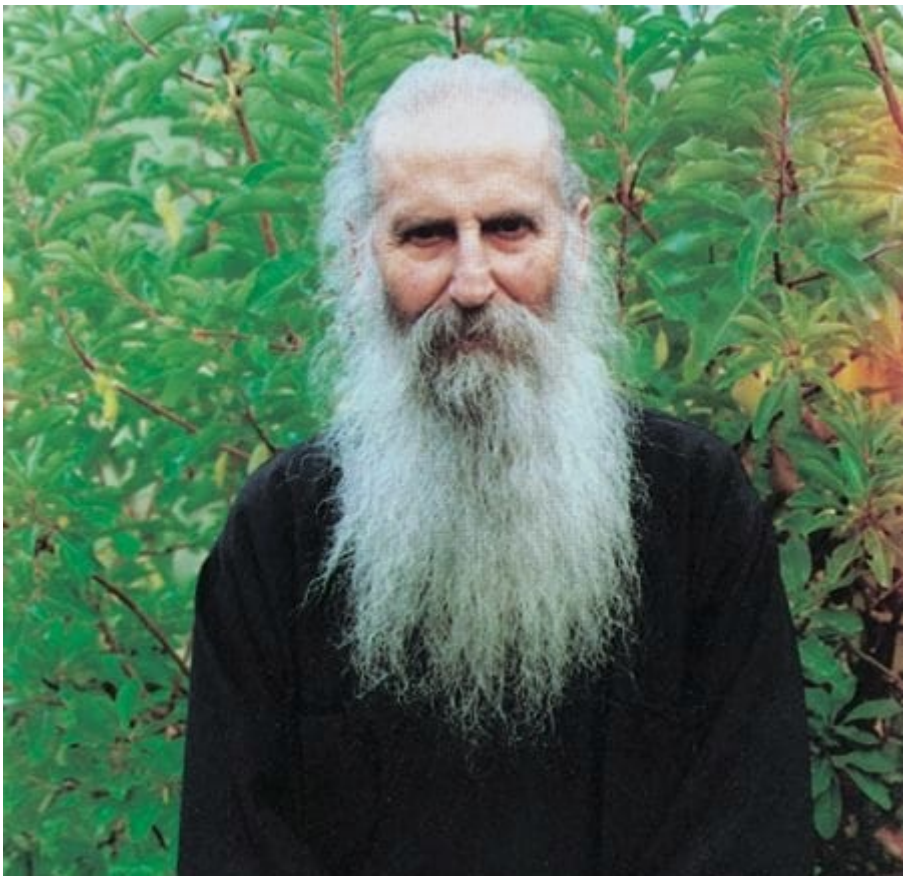

Ο Όσιος πατήρ ημών Ιάκωβος ο Τσαλίκης.
30 χρόνια από την κοίμησή του († 21-11-1991)

~Ο μακαριστός Γέροντας Ιάκωβος αγρύπνησε αποβραδίς με προσευχή.

Μα ο εξουθενωμένος δε λησμόνησε και τους πονεμένους. Διάβασε τα τελευταία γράμματα και απάντησε περίπου σε δεκαπέντε. Παρηγόρησε, συμβούλεψε κατά περίπτωση.
Ξημερώνοντας η 21η Νοεμβρίου θα γιόρταζε τα Εισόδια της Θεοτόκου. Ετοιμαζόταν όλη τη νύχτα, θα κατέβαινε. Κανονικά δε θα ‘πρεπε, μα το ήθελε πολύ. Τόσο πολύ που τίποτα δεν μπορούσε να τον αποκλείσει από την τελευταία του θεία Κοινωνία.

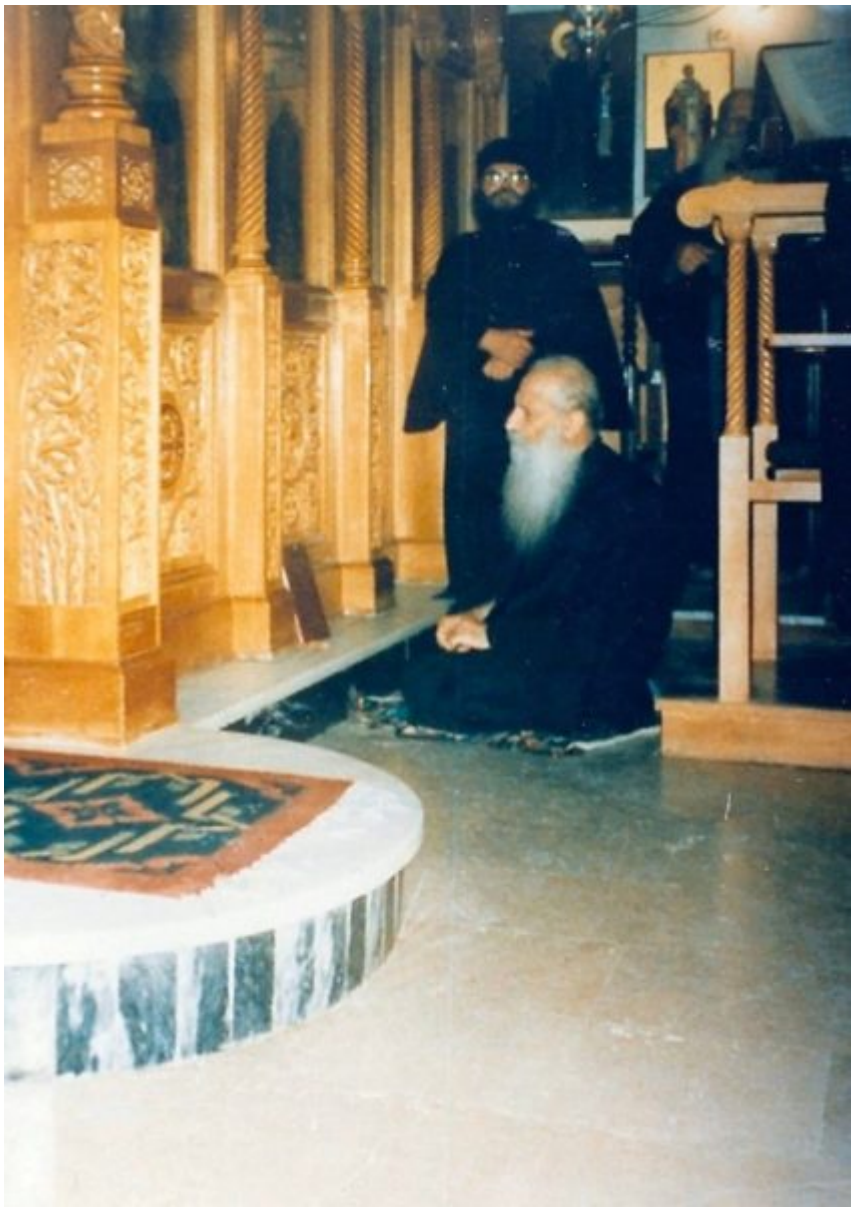

Με κόπο κατέβηκε, σκοτάδι ακόμα, στην Ακολουθία. Μερικοί μοναχοί πρόσεξαν μιαν άλλη διάθεση στο πρόσωπο του Αγίου. Ιλαρότητα υπέρμετρη, αγάπη ξεχείλιζε ολόκληρος, το αγγελικό του χαμόγελο ατέλειωτο. Έγινε η Ακολουθία. Έψαλε γονατιστός τόσο άνετα και αναστάσιμα, λες και δεν ήταν άρρωστος.
Η θεία φωνή του γέμιζε το ναό, εξαίσια μελωδία, λες και ψέλνανε πολλοί άγγελοι μαζί. Στις 10 η ώρα εξομολόγησε τον αγιορείτη διάκονο Γεννάδιο, στον οποίο ευχάριστα μα σταθερά είπε μεταξύ άλλων:
~Καλά που ήρθες, να είσαι που θα με αλλάξετε, μη φεύγεις.
Ο διάκος διαμαρτυρήθηκε με διάφορα λόγια για τα περί θανάτου του Γέροντα, μα εκείνος επέμενε.

Τελειώνοντας την εξομολόγηση έδειχνε κουρασμένος, αλλά διατηρούσε χαρμόσυνη διάθεση. Σηκώθηκε, πήρε από το χέρι το διάκο και βγήκανε από το εκκλησάκι. Προχώρησαν, κατεβήκανε τα σκαλιά και μπήκανε στο ναό.

Έκανε την προσευχή του, ασπάστηκε όλες τις εικόνες, ευχαρίστησε και δοξολόγησε. Μα πλέον ζούσε άλλες καταστάσεις. Μέσα του κι έξω του αυγαζόταν από θείο φως – γι' αυτό η ευφροσύνη και ιλαρότητα του προσώπου του. Τη θαυμαστή κατάσταση τούτη αξιώθηκε να δει μόνο ένας μοναχός, ο Εφραίμ. Καθάριζε τα μανουάλια του ναού και είδε το μακαριστό Γέροντα να μπαίνει μεταμορφωμένος.
Έλαμπε ολόκληρος και ακτινοβολούσε χαρά και αγαλλίαση. Στάθηκε ακίνητος και τον παρατηρούσε πλημμυρισμένος και ο ίδιος ο Εφραίμ από αγαλλίαση και έκπληξη.

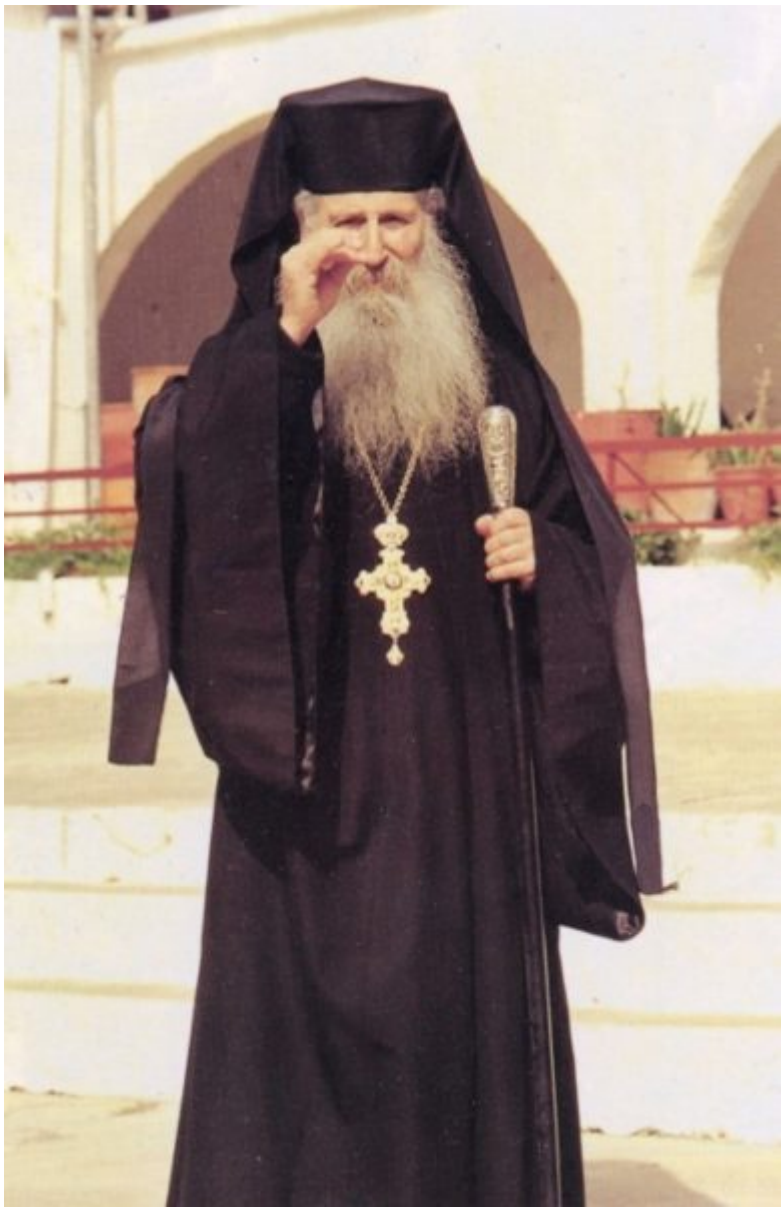

Βγήκε από το ναό και με το διάκο φέρανε γύρω γύρω τη Μονή εσωτερικά. Έβλεπε

όλους τους χώρους, όλους τους μοναχούς, τους ευλογούσε ειρηνικά και τους μετέδιδε αγαλλίαση, που διαχυνόταν άφθονη από το αγγελικό του πρόσωπο.

Αφού τελείωσε ο γύρος αυτός, ήθελε να βγουν έξω από τη Μονή. Βγήκανε από τη νότια πόρτα. Προχώρησε σιγά σιγά δεξιά. Σταμάτησε στο εργαστήριο κι ευλόγησε με άπειρη αγάπη τους εκεί μοναχούς. Πάλι προς τα δεξιά, ενώ σταματούσε στα εκκλησάκια και σταυροκοπιότανε πολλές φορές. Ανέβηκε ακόμα ψηλότερα, βορειοδυτικά.

Ζήτησε να τον βοηθήσει ο διάκος ν' ανεβούνε ακόμα λίγο. Από κει το μοναστήρι φαινότανε όλο. Σαν από αεροπλάνο. Ήταν ωραίο, ανακαινισμένο, φροντισμένο...και το 'χε βρει ερείπιο, διαλυμένο, ξεχαρβαλωμένο και πολύ μικρότερο. Τώρα και ανακαινισμένο και γεμάτο με καλούς μοναχούς.
Το κοίταζε από κει ψηλά και δεν το χόρταινε. Το βλέμμα του είχε τόση αγάπη για το μοναστήρι.
~ Έλα, παιδί μου. πάμε.
Γυρίσανε από την άλλη μεριά. Σχεδόν μεσημέρι.

Κατάκοπος, μετά το μεσημέρι, αποσύρθηκε για λίγο στο κελί του. Έφτασε όμως ο π. Αλέξιος, που έπρεπε για πρώτη φορά να κάνει κηδεία. Νέος ιερέας και δεν ήξερε το τυπικό και πως ψάλλεται. Με υπομονή ο μακαριστός γέροντας του είπε πως θα κάνει τούτο, πως εκείνο. Κι έπιασε να του ψέλνει τροπάρια της νεκρώσιμης Ακολουθίας.
Έψελνε και ο Αλέξιος, μα ο Γέροντας έψελνε πολύ ωραία. Έκπαγλα και χαιρότανε όλο και περισσότερο. Σε κάποια στιγμή ο Αλέξιος νόμισε ότι έμαθε να ψέλνει τη νεκρώσιμη Ακολουθία και ήθελε να φύγει, ευχαριστώντας και παίρνοντας την ευχή του Γέροντα. Εκείνος όμως επέμενε να την ψάλουνε όλη από την αρχή. Έτσι κι έγινε. Την ψάλανε ολόκληρη, και ο γέροντας ήτανε όλο χαρά κι ευφροσύνη.

Έφυγε μετά τις 2 η ώρα ο π. Αλέξιος κι έμεινε μόνος ο γέροντας. Στις 3.15 του χτύπησαν την πόρτα για καφέ και του είπαν ότι ήρθε η Γερασιμία. Κι ενώ δύσκολα δεχότανε στο κελί. είπε μόνος του:
~Να έρθει. Αυτό το παιδί έχει ανάγκη, πρέπει να το δω!

Αργότερα δέχτηκε τη Γερασιμία, για εξομολόγηση. Έβαλε το πετραχήλι του, έκατσε στην άκρη του κρεβατιού, βλέποντας τον Εσταυρωμένο, και άρχισε. Την άκουσε προσεχτικά, τη συμβούλεψε, της έδωσε κουράγιο...και ξαφνικά με αλλοιωμένη όψη της λέει:
~Εδώ, παιδί μου, είναι ο όσιος Δαβίδ...Και ο Άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος... ψάλε το Απολυτίκιο τους...
~Παιδί μου, άνοιξε την πόρτα, ήρθαν οι πατέρες.

Πράγματι, έφταναν στην πόρτα οι πατέρες. Τη στιγμή που στράφηκε στην πόρτα η Γερασιμία, δοκίμασε ο γέροντας να σηκωθεί, να σταθεί στα πόδια του...Μα την ίδια στιγμή είπε «ζαλίζομαι, ζαλίζομαι...» κι έγειρε, χάνοντας την ευστάθεια του. Πρόλαβε η κοπέλα κι έπιασε λίγο το γέροντα και τον βοήθησε να μη χτυπήσει πολύ, πέφτοντας στο πάτωμα.

Η αναπνοή του ήτανε πολύ δύσκολη και προσπαθούσε. Συγχρόνως έμπαιναν και οι πατέρες με πρώτο τον π. Ιλαρίωνα. Αμέσως σύγχυση, φόβος, πανικός, κλάματα...Γονάτισε δίπλα του ο π. Κύριλλος, πήρε να του τρίψει τα χέρια...άλλοι μοναχοί τρέξανε στον Άγιο Χαράλαμπο και κλαίγοντας κάνανε Παράκληση. Άλλος έτρεξε να τηλεφωνήσει στο γιατρό. Ο σφυγμός του μεγάλου ασκητή φάνηκε νηματοειδής, ανεπαίσθητος...
Το πρόσωπο του πήρε λίγο κοκκινωπό χρώμα...έμεινε ήρεμο, χωρίς αγωνία...και μια στιγμή έκανε με τα σεπτά χείλη του ένα μικρό φύσημα...Αυτό ήταν, σαν πουλάκι παρέδωσε το πνεύμα. Στις 4.17 το απόγευμα .
Ο μακαριστός γέροντας άφησε το φθαρτό κόσμο του πόνου. Μπήκε σε μακάρια μονή του Τριαδικού Θεού.

Δείτε σήμερα στις 12:40 στην Pemptousia.tv την εκπομπή: Η ευλάβεια του Γέροντα Ιάκωβου Τσαλίκη για την Παναγία.